

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **Ing. arch. J. D.**
bytem X
zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem
se sídlem Legerova 148, Kolín

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2021, č. j.: Sp. zn.: Typ MD 110
10/2021-160/3 MD 11010/2021/160,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravně správních činností (dále též „dopravní úřad“) ze dne 9. 2. 2021, č. j. MHMP 171234/2021, sp. zn. S-MHMP 734262/2008, jímž byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), jako nedůvodné zamítnuty námitky žalobce a potvrzen provedený záznam 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče ke dni 6. 1. 2009, a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že se jedná o třetí rozhodnutí žalovaného. První rozhodnutí dopravního úřadu (ze dne 9. 2. 2009 pod č. j. S-MHMP 734262/2008), kterým byly jako nedůvodné zamítnuty námitky žalobce a potvrzen

provedený záznam bodů ke dni 14. 10. 2008, bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného (ze dne 15. 8. 2017 č. j. 1131/2012-160-SPR/3) s ohledem na novou judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), již došlo k revizi způsobu ukládání sankcí, resp. bodů za přestupky ve společném řízení. To mělo vliv na prvostupňové rozhodnutí dopravního úřadu, neboť na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení Městské policie hl. m. Prahy ze dne 14. 10. 2008, na jehož podkladě bylo žalobci uloženo 10 bodů za 5 přestupků, měly být žalobci do evidenční karty řidiče zapsány pouze dva body (dále též „první rozhodnutí“).

3. Při novém projednání věci z řízení vyplynulo, že žalobce dosáhl počtu 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče ke dni 6. 1. 2009. Mimo to dopravní úřad konstatoval, že má žalobce v evidenční kartě řidiče zaznamenány další dva přestupky (oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 30. 1. 2009 a rozhodnutí dopravního úřadu ze dne 19. 9. 2011). Dopravní úřad v tomto novém projednání věci vyhotovil vyrozumění ze dne 29. 8. 2017, kterým žalobci oznámil, že přes výmaz 8 bodů za přestupky projednané ve společném řízení dne 14. 10. 2008 dosáhl celkového počtu 12 bodů ke dni 6. 1. 2009, a umožnil mu vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Následně vydal dopravní úřad rozhodnutí (ze dne 21. 9. 2017 č. j. MHMP 1496318/2017). K odvolání žalobce, v němž brojil proti výši bodového hodnocení a žádal o odložení po zbytí řidičského oprávnění z důvodu péče o nezletilého syna, žalovaný podruhé zrušil rozhodnutí dopravního úřadu (rozhodnutím ze dne 16. 7. 2018 č. j. 1131/2012-160-SPR/6), pro porušení § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť měl dopravní úřad po zjištění, že žalobce opět dosáhl počtu 12 bodů, zaslat žalobci oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů a vyzvu k odevzdání řidičského průkazu, aby mohl uplatnit námitky proti záznamu bodů dle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu. K tomu žalovaný konstatoval, že oproti prvnímu rozhodnutí došlo k rozšíření podkladů o oznámení uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 6. 1. 2009, přičemž včasné námitky žalobce proti oznámení o dosažení 12 bodů ze dne 30. 10. 2008 nebylo možné uplatnit, neboť způsobilost tohoto záznamu nebyla zkoumána (dále též „druhé rozhodnutí“).
4. Dopravní úřad poté postupoval podle pokynů druhého rozhodnutí žalovaného, dne 4. 9. 2018 vyhotovil oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a současně vyzval žalobce k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Proti provedenému záznamu podal žalobce námitky a následně se vyjádřil k podkladům před vydáním rozhodnutí. Zejména uvedl, že 12 bodů v evidenční kartě řidiče mu bylo zaznamenáno mezi roky 2006 a 2009 převážně za překročení rychlosti do 20 km na Jižní spojce a v tunelu Mrázovka v době, kdy se s bodovým systémem seznamoval, učil se na něj reagovat, překročení nejvyšší dovolené rychlosti, např. o 11 km/hodinu na prázdné dvouproudé silnici považoval za bezvýznamné, neboť nemohl nikoho ohrozit, neuvědomoval si automatické měření. Po seznámení se se systémem již žádnou chybu neudělal, žádal o neuznání některých zaznamenaných bodů ze začátku zavedení bodového systému, neboť byl upozorněn až po získání dalších bodů mnohdy i na stejných místech a za stejnou chybu, takže si neuvědomoval chyby, které provádí. Dále žádal, aby bylo přihlédnuto k jeho profesi, při které potřebuje řidičské oprávnění a k péči o nezletilé děti.
5. Prvostupňovým rozhodnutím v nyní projednávané věci (ze dne 9. 2. 2021, č. j. MHMP 171234/2021) dopravní úřad námitky žalobce jako neodůvodněné zamítl a provedený záznam bodů ke dni 6. 1. 2009 potvrdil. Blanketní odvoláním (ze dne 23. 2. 2021) podal žalobce již prostřednictvím právního zástupce (poznámka soudu - stejný zástupce žalobce

zastupuje i v řízení před soudem. Po výzvě dopravního úřadu žalobce odvolání doplnil (dne 15. 3. 2021) a namítal obdobně jako v podané žalobě. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, v němž podrobně popsal skutkový stav, uvedl právní ustanovení, která při posouzení odvolání užil, vysvětlil, z jakých důvodů na odvolací námitky nevěšel, ke své argumentaci poukázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí dopravního úřadu potvrdil.

II. Žaloba

6. V *prvním žalobním bodu* žalobce zejména namítal, že žalovaný nerespektoval odvolací důvody a nezabýval se jeho návrhy. Tvrdil, že některé ze skutků nespáchal a jednotlivé příkazní bloky nepodepsal. Dopravní úřad měl jednotlivé podklady a rozhodnutí pro záznam bodů dožádat, žalovaný si však vystačil pouze s oznámeními o uložení pokuty. K tomu poukázal na rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2019 č. j. 1 As 353/2018-52 z něhož obsáhle citoval.
7. Ve *druhém žalobním bodu* ve vazbě na první žalobní námitku tvrdil nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Opětovně namítal, že oznámení nemůže být dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, aby byla vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci. Skutečnost, že rozhodnutí vydávané v blokovém řízení a blokové řízení jsou specifickým druhem řízení, nemůže omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese. K tomu poukázal na rozhodnutí v blokových řízeních série HG/2014 číslo bloku G1498901 a série GF/2013 číslo bloku F0832677 s tím, že nesplňují dostatečnou individualizaci skutku dle rozsudku NSS. Naproti tomu rozhodnutí série FC/2013 číslo bloku C1404971 zákonem stanovené požadavky dodrželo. Podle žalobce by rozhodnutí mělo obsahovat údaje o osobě přestupce, místu spáchání a době spáchání, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, čeho se měl přestupce dopustit a jakou zákonem stanovenou povinnost porušil. Vytkl zkratky při překročení nejvyšší povolené rychlosti R, RJ, rychlost v obci (mimo obec) a poukázal na příslušná ustanovení zákona o silničním provozu. V případě porušení být za jízdy připoután bezpečnostním pásem považoval za nedostatečný popis přestupku formátem „neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezpečnostním pásem, nepřipoután BP, pásy aj.“ Údaje by v rozhodnutí měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby byly zřejmé okolnosti daného přestupku.
8. K pokutovým blokům ze dne 14. 10. 2008, 17. 12. 2007, 6. 3. 2007, 3. 11. 2006 a 31. 8. 2006 namítal nedostatečnou specifikaci osoby přestupce, místa, doby a samotného jednání, právní kvalifikace, výše finanční sankce, místa vydání rozhodnutí, údajů o osobě, která rozhodnutí vydala, jejího podpisu, data vyhotovení, převzetí rozhodnutí účastníkem a (ne)zřetelného podpisu účastníka. K pokutovému bloku ze dne 14. 10. 2008 nadto tvrdil, že mu bylo zaznamenáno 10 bodů za několik jednání, která byla ovšem projednána ve společném řízení, takový postup je však v rozporu s jakýmkoliv právními zásadami. Uvedené nedostatky přitom nelze zhojit strohými a zkratkovitými formulacemi, jak vyplývá z rozsudku NSS ve věci č. j. 4 As 127/2014-39. Navrhl, aby se soud zabýval otázkou, zda byla jednotlivá pravomocná rozhodnutí způsobilými podklady pro záznam bodů. K tomu odkázal na rozsudek NSS č. j. 4 As 127/2014-39 a citoval z něj.
9. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uváděl obdobně jako v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že žalobu považuje za účelovou, její text je mu dobře znám z jiných případů, vyznačuje se značnou mírou obecnosti, nepřesnosti, jsou doložitelné zkopírované pasáže z jiných žalobních návrhů téhož zástupce, který na místo snahy hájit práva žalobce před nesprávným a nezákonným postupem ani neodstranil z opakovaně předkládaného textu žaloby skutečnosti vztahující se k jinému případu.
11. Dále odkázal na spisovou dokumentaci, z níž je nepochybné, že do doby vydání rozhodnutí dopravního úřadu, žalobce námitky takového obsahu nevznsl. Byly uplatněny až v odvolání, které žalobce podal prostřednictvím zástupce, jímž do té doby nebyl zastoupen. Z konkrétních podání žalobce pak citoval s tím, že je z nich zřejmé, že žalobce jednotlivá přestupková jednání nezpochybňoval, netvrdil, že je nespáchal či nepodepsal pokutový blok. Naopak se z jeho vyjádření podává, že si byl přestupkového jednání vědom a pouze je omlouvá, nikoli zpochybňuje. K poukazu žalobce na konkrétní bloková řízení série HG/2014, blok G1498901 a série GF/2013 číslo bloku F0832677 oproti rozhodnutí v blokovém řízení série FC/2013 číslo bloku C144971 konstatoval, že uvedené pokutové bloky nebyly uloženy žalobci, jak dokládá spisová dokumentace, z níž lze čísla blokových pokut uložených žalobci zjistit. Obsah žaloby je v této části vnitřně rozporný, kdy žalobce na jednu stranu namítá pochybení v nevyžádání pokutových bloků, na druhou stranu uvádí „z příložených rozhodnutí“. Zástupce žalobce tuto vadu svého podání neodstranil, ačkoli byl na nepřiléhavost citované pasáže žalovaným již dříve upozorněn. Stejná námitka byla uplatněna v textu jiných žalob v řízení u Městského soudu v Praze, a sice pod č. j. 10 A 145/2019, 17 A 10/2019, 9 A 104/2019, 5 A 208/2018, resp. v konkrétních správních rozhodnutích, která žalovaný označil. Znění žaloby v projednávané věci se celkově do značné míry s výjimkou drobných odlišností shoduje s texty žalob ve výše citovaných řízeních. Žalovaný dodal, že předmětný text zástupce žalobce používá nejen jako žalobu, ale též jako odvolání.
12. K předmětu řízení a právní úpravě k tvrzení o nerespektování odvolacích důvodů žalovaný poukázal na judikaturu správních soudů v obdobných věcech. K žalobcem akcentované judikatuře NSS vysvětlil, z jakého důvodu na tuto judikaturu nevešel a zdůraznil, že žalobce uvádí konkrétní rozhodnutí v blokových řízeních, ze kterých má být zřejmé, že nespĺňují judikaturou NSS dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí, ale tyto konkrétní pokutové bloky vůbec žalobci uloženy nebyly.
13. Výtky žalobce k jednotlivým pokutovým blokům se shodují s námitkami v odvolání proti žalobou napadenému rozhodnutí, v němž se k nim vyjádřil a nemá důvod se od svého stanoviska odchýlit. Je si vědom judikatury, kterou žalobce označil, ale ve svém rozhodnutí vysvětlil, z jakého důvodu k její aplikaci nemohl přistoupit. Podle žalovaného existovaly důvodné pochybnosti o smyslu a účelu podaného odvolání, neboť zástupce žalobce se věci nevěnoval ani tolik, aby zjistil, že žalobce sám v předchozím řízení nezpochybňoval spáchání jednotlivých přestupků a šablonovitě používané odvolací námitky neupravil ani do té míry, aby odpovídali okolnostem daného případu. V průběhu řízení byl žalobce dostatečně seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, nic proti nim nenamítal a současně dal najevo, že si je vědom svých přestupkových jednání, konkrétně se vyjadřoval k přestupkům spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, ale nijak své jednání nezpochybňoval, k ostatním přestupkovým jednáním žádné výtky neuvedl. Nadto je ve spisové dokumentaci založen pokutový blok číslo G0218207 série OG/2007, za který byla žalobci dne 14. 10. 2008 uložena bloková pokuta za přestupky projednané ve

společném řízení a tento pokutový blok nevykazuje žádnou vadu, která je žalobcem v odvolání namítána a činila by jej nezpůsobilým podkladem. Součástí spisové dokumentace je také „Zápis o podaném vysvětlení“ z téhož dne, kde žalobce souhlasil s projednáním přestupků uložením blokové pokuty a správnost zápisu stvrdil svým podpisem. Poukázal na ustálenou judikaturu správních soudů, usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 4. 2021 č. j. 6 As 174/2019-35 a další judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž citoval. V ostatním soud na obsáhlou argumentace žalovaného odkazuje.

14. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení Městským soudem v Praze

15. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ustanovením § 51 s. ř. s., neboť účastníci řízení takový postup akceptovali. Důkazy žalobce nenavrl, soud o nich proto nerozhodoval a při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí vyšel ze spisového materiálu, který si od žalovaného vyžádal.
16. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 věta první s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Soud při posouzení vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 123b odst. 1, 2 zákona o silničním provozu v rozhodném znění *řidiči motorového vozidla, kterému byl příslušným správním orgánem uložen správní trest za přestupek (...), a přestupek, (...) spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů. (2) Záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek (...), a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno a) oznámení o uložení pokuty za přestupek příkazem na místě, b) rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek (...).*

Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu v rozhodném znění *nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.*

Podle odst. 3 *shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče nedůvodné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.*

18. V *prvním žalobním bodu* žalobce tvrdil nerespektování odvolacích důvodů. Z obsahu spisového materiálu k tomu vyplynulo, že žalobce své tvrzení o tom, že některé ze skutků, za něž má zaznamenány body nespáchal a pokutové bloky nepodepsal, uplatnil až v odvolání, které za žalobce podal zástupce, zastupující jej i v řízení před soudem. Soud zdůrazňuje, že podle obsahu spisového materiálu žalobce do doby podání odvolání daným právním zástupcem žádným způsobem nezpochybnil, že by se přestupků dopustil a po celé správní řízení, jehož délka se v důsledku opakovaného zrušení prvostupňového rozhodnutí dopravního úřadu (jak je pojednáno výše) prodloužila, v žádném ze svých četných podání nikdy netvrdil, že skutky nespáchal ani, že dané pokutové bloky nepodepsal. Změna procesního postoje žalobce v odvolacím řízení tak nemá oporu ve spisovém materiálu.
19. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je dále zřejmé, že žalovaný reagoval na jednotlivé odvolací námitky podrobně, výstižně a přiléhavě s ohledem na skutkový stav, věcně se s nimi vypořádal (str. 6 až 16). Nepominul ani odvolací tvrzení o nereflexivní

důvodů námitek proti záznamu bodů v bodovém hodnocení, resp. nedodržení principu předvídatelnosti a povinnosti posuzovat stejné případy shodně (str. 8 až 10). V této souvislosti soud ve shodě se žalovaným uvádí, že žalovaný je ústředním orgánem státní správy ve smyslu § 1 bodu 13 zákona č. 2/1969 Sb. o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, zatímco žalobcem uváděný krajský úřad je orgánem vyššího územně samosprávného celku – kraje podle § 67 zákona č. 129/2000 Sb., krajské zřízení, který je při výkonu přenesené působnosti v oblasti silniční dopravy podřízen také metodické činnosti žalovaného (viz § 30 zákona o krajském zřízení). Žalobcova námitka je tak nepřipadná, neboť žalovaný nemůže být jako nadřízený orgán krajských úřadů vázán jejich správní praxí při výkonu přenesené působnosti v oblasti silniční dopravy. Naopak je úkolem žalovaného sjednocovat praxi jemu podřízených správních úřadů.

20. Postup žalovaného je v souladu s judikturními závěry NSS např. v rozsudku ze dne 19. 4. 2017 č. j. 6 As 98/2016-54, který v souvislosti s otázkou legitimního očekávání s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14, N 109/77 SbNU 577; 177/2015 Sb. (bod 37), dovodil, že *„v nejtypičtější podobě se ochrana legitimního očekávání, ve vazbě na ochranu právní jistoty, v oboru správního práva upíná k vázanosti správy vlastní ustálenou správní praxí, ustáleným výkladem procesních i hmotných právních pravidel, veřejně deklarovanou politikou v mezích správního uvážení, interní výkladovou či aplikační směrnici, anebo k závaznosti konkrétního a kvalifikovaného ujištění o právu či procesním postupu, poskytnutého orgánem veřejné moci adresátu jeho správy (tzv. representation). V českých právních předpisech se výslovně o ochraně legitimního očekávání sice nehovoří, tento princip je však základem některých specifických forem činnosti veřejné správy, např. v podobě institutu závazného posouzení podle § 132 a násl. daňového řádu, a promítá se též do základních zásad činnosti správních orgánů (např. povinnost šetřit práva nabytá v dobré víře a oprávněné zájmy adresátů veřejné správy v § 2 odst. 3 správního řádu, povinnost dbát o to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly neodůvodněné rozdíly v § 2 odst. 4 správního řádu [...], a takto je v soudní judikatuře nalézán a uplatňován.“* (podtržení doplnil městský soud). Tím NSS jen navázal na své již dříve vyslovené závěry v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS (věc *L'OREAL*), v němž NSS opřen o řadu dalších rozhodnutí Ústavního soudu uznal vynutitelnou vázanost správního orgánu správní praxí, která spočívá v ustálené, jednotné a dlouhodobé činnosti (příp. i nečinnosti) orgánů veřejné správy, opakovaně potvrzující určitý výklad a použití právních předpisů, neboť taková praxe na straně adresátů veřejné správy zakládá legitimní očekávání, že v ní správní orgány budou pokračovat. Stručně řečeno, každý navrhovatel ve správním řízení může legitimně očekávat, že bude-li se řídit zákonem, příslušný správní orgán v jeho věci tento zákon vyloží a rozhodne obdobně, jako rozhodl v obdobných případech v minulosti.
21. Žalobce však své žalobní tvrzení o nerespektování odvolacích důvodů, a tedy i odvolací námitky stran porušení legitimního očekávání založil na třech rozhodnutích odlišného, navíc žalovanému podřízeného správního orgánu. Proto se nemohlo jednat o vlastní rozhodovací praxi žalovaného, kterou by porušil, byť nelze popřít, že nežádoucí jsou rozdíly v rozhodovací praxi správních orgánů se stejnou věcnou i funkční příslušností v různých částech
22. Žalovaný rovněž důsledně vypořádal odvolací námitku stran nepřezkoumatelnosti a vady výroku prvostupňového rozhodnutí (str. 8), jakož i nezpůsobilosti podkladů pro záznam

bodů, kdy obsáhle pojednal o skutkovém stavu a důvodech, které jej vedly k danému právnímu posouzení, vše ve vztahu k judikatuře, z níž na podporu svých závěrů citoval (str. 10 až 16). Nelze pominout, že se žalovaný vyjádřil i k judikatuře, na kterou odkazoval žalobce, přičemž žalovaný vysvětlil, z jakých důvodů tato judikatura na případ žalobce nedopadá.

23. Lze tak uzavřít, že se žalovaný zjištěným skutkovým stavem podrobně zabýval, vysvětlil, proč odvolacím důvodům nepřisvědčil, pokutové bloky k doplnění spisového materiálu nevyžádal a vyšel z oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, jejichž výpovědní hodnota nebyla za daného skutkového děje zpochybněna.
24. Námitka tak není důvodná.
25. Ve *druhém žalobním bodu* žalobce namítal nezpůsobnost podkladů pro záznam bodů, tyto jednotlivé podklady označené datem vydání a poukazoval na jejich konkrétní nedostatky, jak ostatně shodně učinil v doplnění odvolání. Soud k tomu z obsahu spisového materiálu ověřil, že správní orgány obou stupňů vyšly při svém rozhodování z oznámení o uložení pokutě v blokovém řízení (ze dne 14. 9. 2006, č.j. MP ÚCÚ ÚŘP-0/27752 - 2 body, ze dne 3. 11. 2006, č. j. 222-ÚP/06 - 1 bod, ze dne 14. 6. 2007, č. j. MP ÚCÚ ÚŘP-0/234719 - 2 body, ze dne 19. 12. 2007, č. j. PSP- 25029/DN-314-2007 - 4 body a ze dne 14. 10. 2008, č. j. MP ÚCÚ ÚŘP-65099990000 - 2 body). Z nich je zřejmé, jaký orgán Policie ČR oznámení učinil, je identifikován žalobce jako přestupce, přestupek je specifikován příslušnou skutkovou podstatou včetně uvedení paragrafu, písmene a bodu zákonného ustanovení daného právního předpisu, jakož i popis jednání přestupce. Soud na tomto místě podotýká, že ve všech oznámeních je sankcionovaný skutek popsán slovy, nikoli zkratkou, jak žalobce obecně tvrdil. I tato jeho dílčí námitka tak není důvodná.
26. Součástí spisové dokumentace je i žalobcem konkrétní námitkou vytýkaný pokutový blok G 0218207, série OG/2007 za přestupek (oznámení o uložení pokutě ze dne 14. 10. 2008, č. j. MP ÚCÚ ÚŘP-65099990000 - 2 body), jež byl původně (v prvním řízení) projednán ve společném řízení (str. 13 až str. 9 spisového materiálu), ale s ohledem na vývoj judikatury správní orgány poté řízení vyšly z nejprísněji postižitelného přestupku a ten při součtu bodů zohlednily. Žalobce na tento procesní vývoj v odvolání ani v žalobních bodech nereagoval a jeho tvrzení, že mu bylo na základě tohoto pokutového bloku ve společném řízení zaznamenáno 10 bodů, je tak v rozporu s obsahem správního spisu. Soud podotýká, že i na tomto pokutovém bloku je zřetelná identifikace žalobce/přestupce, vymezen přestupek konkrétním zákonným ustanovením, vymezeno místo a doba spáchání, registrační značka vozidla, datum a identifikace vystavitele bloku, jakož i podpis žalobce/přestupce. Uvedené je potvrzeno Zápisem o podaném vysvětlení ze dne 14. 10. 2008(str. 12 správního spisu. Ostatní žalobcem v žalobě označené pokutové bloky, včetně rozhodnutí v blokových řízeních série HG/2014 číslo bloku G1498901 a série GF/2013 číslo bloku F0832677 soud neposuzoval, neboť se nestaly podkladem pro rozhodnutí dopravního úřadu a žalovaného v nyní projednávané věci. Soud tak nebyl oprávněn, natož povinen se jimi v tomto řízení zabývat.
27. Soud zdůrazňuje, že podle ustálené judikatury správních soudů je třeba rozlišit na jedné straně řízení o jednotlivých přestupcích (v podobě blokového či standardního řízení o přestupku) dle zákona o přestupcích a řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů dle zákona o silničním provozu. Předměty těchto řízení jsou totiž zcela odlišné. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností je v řízení o námitkách proti

provedenému záznamu bodů v registru řidičů oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci); k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, čj. 9 As 96/2008-44, ze dne 4. 12. 2013, čj. 6 As 67/2013-16, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 8. 2012, čj. 11 A 107/2011-31.

28. Soud opětovně připomíná, že podle skutkového stavu v nyní projednávané je zřejmé, že žalobce své výhrady vůči jednotlivým rozhodnutím v blokovém řízení vznesl až v odvolacím řízení, a to dokonce až na výzvu správního orgánu k doplnění odvolání, které, tak jako v obdobných věcech stejného právního zástupce, uplatnil nejprve blanketní formou, aniž by tyto pokutové bloky ve správním řízení správním orgánům a ke stejným námitkám soudu předložil. Přitom, pokud takové vady pokutovým bloků vytyká a je tedy s nimi seznámen, není rozumné a logické vysvětlení, z jakého důvodu svá tvrzení namítanými konkrétními doklady neprokazuje. Za tohoto stavu žalobce nemůže úspěšně tvrdit, že správní orgány porušily povinnost před vydáním rozhodnutí zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, resp. zjistit všechny okolnosti svědčící ve prospěch toho, komu se ukládá povinnost ve smyslu § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Tento postup žalobce žalovaný právem uvážil jako postup nevěrohodný, neboť tak v pozici přestupce ve správním řízení mohl učinit bezprostředně před vydáním prvního rozhodnutí dopravního úřadu v řízení, nebo následně druhého rozhodnutí v řízení. Žalobce tak však učinil až poté, kdy jeho právní zastoupení převzal daný právní zástupce, který odvolací námitky formuloval bez ohledu na konkrétní skutkový stav. Tvrzení žalobce, že došlo ke zpochybnění způsobilosti namítaných pokutových bloků je proto i podle stanoviska soudu nedoložené a správnímu orgánu I. stupně, jakož i žalovanému, který jeho rozhodnutí aproboval, důvodně nevznikly pochybnosti o nedostatku podkladů pro rozhodnutí. Soud v takovém procesním postupu právního zástupce žalobce spatřuje účelovost, jemuž ze shora uvedených důvodů nelze poskytnout ochranu.
29. K tomu soud ve shodě se žalovaný poukazuje na judikaturu správních soudů, zejména Nejvyššího správního soudu, kterou žalovaný užil při své argumentaci v žalobou napadeném rozhodnutí, a doplňuje, že závěry žalovaného jsou v souladu i s usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 4. 2021 č. j. 6 As 174/2019-35.
30. Lze tak uzavřít, že žalovaný právem posoudil odvolací námitky jako nevěrohodné, které nemohly otrást skutkovým stavem zjištěným z oznámení o přestupcích a nezavdaly příčinu k doplnění spisového materiálu o jednotlivé pokutové bloky.
31. Ani druhá žalobní námitka se tak nestala důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného.
32. Soud opětovně poznamenává, že odvolání bylo podáno až poté, kdy jej po převzetí právního zastoupení žalobce učinil advokát blanketní formou – bez uvedení důvodů (dne 23. 2. 2021) a doplnil je až na výzvu dopravního úřadu (ze dne 1. 3. 2021). Advokát žalobce

tak postupoval procesně shodně jako v obdobných věcech jiných klientů, přičemž soud nepřehlédl, že odvolací důvody v projednávané věci nereagují na skutková specifika daného skutkového stavu. Soudu jsem známa z rozhodovací činnosti rozhodnutí spisových značek, resp. rozhodnutí žalovaného, v nichž tento právní zástupce postupoval procesně stejně. Také obsah žaloby stejného právního zástupce se až na drobné rozdíly shoduje s obsahem žalob jiných přestupců zastoupených stejným advokátem. V nich uplatněné žalobní body se téměř doslova shodují s žalobními námitkami v nyní projednávané věci (např. sp. zn. 9 A 94/2019, sp. zn. 9 A 104/2019, sp. zn. 6 A 161/2018, sp. zn. 9 A 39/2015, 9 A 53/2019 a další). Rovněž skutkový děj je v těchto obdobných věcech typizovaný a z obsahu podání, která za své klienty zástupce žalobce činí v průběhu správního řízení a posléze v uplatněné žalobě u správního soudu je patrné, že nijak blíže nereaguje na konkrétní skutkové okolnosti, ale schematicky uplatňuje stejnou argumentaci bez ohledu na konkrétní skutkový stav či stanovisko správních orgánů vyjádřené v odůvodnění rozhodnutí. Uvedený postup zástupce žalobce tím výrazně snižuje váhu žalobních důvodů, neboť žalobní argumentace nemá oporu ve spisovém materiálu.

V. Závěr a náklady řízení

33. Soud žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. Výrok o nákladech řízení je dán ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, a proto mu nenáleží náhrada nákladů řízení; žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 31. srpna 2022

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu